

Terry Pratchett

KÜÇÜK TANRILAR

BİR DİSKDÜNYA® ROMANI



Delji

“Zaman bir uyuşturucudur.
Fazlası sizi öldürür.”

Terry Pratchett

1948 yılında İngiltere’de doğan Sör Terry Pratchett, çağdaş fantezi ve mizah edebiyatının önde gelen isimlerinden biri. Hayalgücü, Büyük A’Tuin’in zihni kadar geniş; kalemi ise Rincewind’in cesareti kadar bükülgen olan Terry Pratchett’in yarattığı DiskDünya evrenine ait, 41 roman ve irili ufaklı yan kitaplar var. Bunlar dışında; 2010 *İngiliz Yazarlar Ödülü* sahibi *Ulus* ile, çocuklara yönelik yazdığı *Johnny Maxwell* serisi de yazarın külliyatını süslüyor. Ayrıca DiskDünya’ya ait *Muhteşem Maurice* ve *Değişmiş Fareleri* ile 2001 yılında, İngiltere’nin en saygın çocuk edebiyatı ödülü olan *Carnegie Madalyası*’nı da kazandı.

Kendisine dünya çapında şöhret getiren ve devasa bir hayran kitlesi kazandıran DiskDünya serisi, film ve dizilere; tiyatro, radyo ve bilgisayar oyunlarına uyarlandı. Pratchett’in eserleriyle sayısız ödül kazanmış olması yetmezmiş gibi, adına verilen bir de “ilk kitap ödülü” var.

Perry, 2015 yılında ne yazık ki boyut değiştirerek hayranlarını ve yarattığı dünyayı öksüz bıraktı. Fakat bugün hâlâ aramızda dolaştığını rivayet edenler de az değil. Büyünün gücüyle tabii.

Terry Pratchett, halen İngiltere’de ‘kitabı raflardan en çok araklanan yazarlar listesi’nde başı çekiyor.

www.terrypratchett.co.uk

KÜÇÜK TANRILAR

© 2017, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 1992, Terry and Lyn Pratchett

İlk baskı 1992 yılında, İngiltere'de *Small Gods* adı ile Victor Gollancz Ltd tarafından Colin Smythe Ltd'nin katkılarıyla gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları Victor Gollancz Ltd/Orion Publishing Group ile anlaşmalı olarak Anatolialit Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Terry Pratchett
TÜRKÇELEŞTİREN: Niran Elçi
EDİTÖR: Ümit Mutlu
DİZİ EDİTÖRÜ: Burhan Düzçay
SON OKUMA: Sinan Çam
KAPAK GÖRSELİ: Josh Kirby
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ocak 2018 (2000 adet)

ISBN: 978-605-2349-04-5

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

www.delidolu.com.tr

Terry Pratchett

KÜÇÜK

TANRILAR

BİR DİSKDÜNYA® ROMANI - 13

De/i

Kaplumbağa ile kartalı düşünün.

Kaplumbağa yerde yaşayan bir hayvandır. Yere ondan daha yakın yaşamak için yerin altına girmeniz gerekir. Gördüğü ufuklar sadece birkaç santim uzaktadır ve ancak bir marul yaprağını avlamaya yetecek hıza sahiptir. Kaplumbağa, evrimin geri kalanı akıp geçerken, kimse için tehdit oluşturmadağı ve yenmesi güç bir hayvan olduğı için hayatta kalmıştır.

Bir de kartal vardır. Gökyüzünün ve yüksek yerlerin yaratığı; görebildiğı ufuklar ta dünyanın kenarına dek uzanan bir varlık... Küçük ve ciyaklayan şeylerin en küçük kıpırtılarını bir kilometre uzaktan bile görebilecek keskinlikte gözlere sahiptir. Sırf güç, sırf kontrol; kanatlı bir ani ölüm gibidir. Kendinden küçük her şeyi günlük bir öğüne dönüştürebilecek, kendinden büyük herhangi bir yaratıktansa en azından aceleyle bir ısırık alıp kaçmasını sağlayabilecek pençe ve tırnakları vardır.

Kartal saatler boyunca sarp bir kayalığın üzerinde oturur ve dünyanın krallıklarını inceler; ta ki uzakta bir hareket sezene kadar... Sonra odaklanır, odaklanır, *odaklanır* ve çöldeki çalılarn arasında sallana sallana yürüyen küçük bir kabuk görür. Ve *dalışa geçer...*

Ve bir dakika sonra kaplumbağa, altındaki dünyanın giderek uzaklaşmakta olduğunu fark eder. Dünyayı ilk defa o zaman görür; hem de yalnızca yerin iki santim üzerinden değil, yüz elli metre yüksekten. Sonra da düşünür: Bu kartal, ne kadar da iyi bir dost.

Ardından, kartal onu bırakır.

Ve hemen her seferinde, kaplumbağa yere düşerek ölür. Kaplumbağanın bunu neden yaptığını herkes bilir. Yerçekimi, kurtulması zor bir alışkanlıktır. Kartalın bunu neden yaptığını ise kimse bilmez. Kaplumbağa eti lezzetlidir ama onu yemek için gereken çaba düşünülünce, başka hemen her şeyin eti daha lezzetli gelir. Kartalın bunu yapmasının sebebi, çok basitçe, kartalların kaplumbağalara eziyet etmekten hoşlanmalarıdır.

Ama elbette kartal, doğal seçilimin çok kaba bir biçiminde rol almakta olduğunu farkında değildir.

Bir gün kaplumbağa da uçmayı öğrenecektir.

Hikâye çöllerde; kızıl, kahve ve turuncu tonları arasında geçmektedir. Ne zaman başlayıp ne zaman bittiği belirsizdir ama bu başlangıçlardan en az birinin yeri bellidir: Binlerce kilometre uzakta, Merkez'i* kuşatan dağlarda, kar sınırının yukarısında gerçekleşmiştir.

Sık sık sorulan felsefi sorulardan biri şudur:

“Duyacak kimse yoksa, ormanda yıkılan bir ağaç ses çıkarır mı?”

Bu soru, filozofların düşünce yapısını kusursuzca anlatır, çünkü ormanda her zaman birileri *vardır*. O birileri, çatırtının ne olduğunu merak eden bir porsuk ya da manzaranın birden-

* Ya da Omnianizm'e inanıyorsanız, *Kutup'u*.

bire yukarı doğru kaymasına şaşırان bir sincap olabilir ama yine de her zaman *birileri* vardır. Hiçbiri yoksa bile, eğer yeterince derin bir ormansa, milyonlarca küçük tanrı onu iştmiştir.

Olaylar öylesine, peş peşe gelişir; kimin neyi bildiğine aldırılmazlar. Ama *tarih*... ah, tarih farklıdır. Tarihin gözlemlenmesi gerekir. Aksi halde o, tarih olmaz. Yalnızca... eh, peş peşe gelişen olaylar silsilesi olarak kalır.

Ve elbette tarihin kontrol altına alınması gerekir, yoksa her şeye dönüşebilir. Çünkü tarih anlatımı, çok tutulan teorilerin aksine, *gerçekten de* krallar, belli günler ve savaşıardan ibarettir. Ve bunların hepsinin doğru zamanda olması gerekir. Bu zordur. Böylesine kaotik bir evrende, yoldan çıkabilecek çok fazla unsur bulunur. Bir generalin atının nal düşürmesi ya da birinin bir emri yanlış iştmesi ya da nakit akışı sorunu ve sopaları olan bazı adamların yaşamsal öneme sahip bir mesaj taşıyan birinin yolunu kesmesi fazla kolaydır. Ayrıca bir de vahşi hikâyeler bulunur; tarih ağacının üzerinde büyüyen, onu kendine göre bükmeye çalışan parazitler...

İşte bu yüzden, tarihin bakıcıları vardır.

Onlar... eh, onlar olayların akışının içinde, nereye gönderilmişlerse orada yaşarlar ama *tinsel* evleri, Diskdünya'nın yüksek Koçbaşı Dağları'ndaki, ulvi tarih kitaplarının saklandığı gizli bir vadededir.

Oradaki kitaplar, geçmişin olaylarının tıpkı mantar panoya iğnelenen kelebekler gibi sabitlenmiş olduğu kitaplar değildir. Bunlar tarihi *doğuran* kitaplardır. Yirmi binden fazla kitap vardır ve her biri üç metre yüksekliğindedir; ciltleri kurşundandır ve harflerinin boyutu da o kadar küçüktür ki büyüteçle okunmaları gerekir.

Hani insanlar, “...tarihelerde de yazılı olduğu gibi...” falan derler ya... İşte o tariheler, *bu* tarihelerdir. Dünyada, insanlarn sandığından daha az mecazi anlatım vardır.

Her ay, başkeşiş ve iki kıdemli keşiş, kitapların saklandığı mağaraya gider. Bu görevi eskiden başkeşiş yalnız başına yürütürdü ama 59. Başkeşiş’in karıştığı ve diğer keşişler tarafından yakalanana dek küçük bahislerden bir milyon dolar kazandığı talihsiz olaydan sonra, başkeşişlerin yanına iki güvenilir keşiş daha verilmeye başlanmıştır.

Dahası, içeri yalnız girmek tehlikelidir. Tüm dünyanın üzerine hiç ses çıkarmadan yağan Tarih’in salt yoğunluğu ezici olabilir.

Zaman bir uyurturucudur. Fazlası sizi öldürür.

493. Başkeşiş, kırışık ellerini kavuşturdu ve en kıdemli tarih keşişlerinden biri olan Lu-Tze’ye hitaben konuştu. Aslında gizli vadinin temiz havası ve huzurlu hayatı sayesinde bütün keşişler kıdemliydi ve dahası, her gün Zaman’la çalışıyorsanız, bir kısmının ellerinize bulaşması doğaldı.

“Omnia diye bir yer,” dedi Başkeşiş. “Klatch kıyısında.”

“Hatırlıyorum,” dedi Lu-Tze. “Orada... Ossory diye bir genç vardı, değil mi?”

“Olaylar *dikkatle* gözlemlenmeli,” dedi Başkeşiş. “Baskılar var. Özgür irade, alını yazısı... simgelerin gücü... bir kırılma noktası... Bütün bunları biliyorsun.”

“Kaç zamandır, ee, yedi yüz yıl olmuş olmalı, Omnia’ya gitmedim,” dedi Lu-Tze. “Kurak bir yer. Koca ülkeyi toplansan bir ton verimli toprak çıkmaz.”

“Eh, git madem,” dedi Başkeşiş.

“Dağlarımı da yanımda götüreceğim,” dedi Lu-Tze. “İklim onlara iyi gelir.”

Süpürgesini ve yatak olarak kullandığı hasırı da aldı. Tarih keşifleri mala mülke önem vermezdi, çoğu eşyanın bir iki yüzyıl içinde aşındığını öğrenmişlerdi.

Lu-Tze’nin Omnia’ya varması dört senesini aldı. Yolda birkaç savaş ve bir suikast gözlemlemek için biraz durdu, aksi halde gelişigüzel olaylar olarak kalacaklardı.

Varsayımsal Yılan Senesi’ydi ya da Abyss Peygamber’in Tebliği’nden iki yüz sene sonrası.

Bu da, 8. Peygamber’in gelişinin yakın olduğu anlamına geliyordu.

Büyük Tanrı Om Kilisesi bu açıdan güvenilirli. Peygamberleri hep tam zamanında gelirdi. Onlara bakarak takviminizi bile ayarlayabilirdiniz. Tabii yeterince büyük bir takviminiz varsa.

Ve peygamber beklenen her dönemde olduğu gibi, Kilise kutsal olma çabalarını iki katına çıkarmıştı. Bu süreç, her büyük şirketin yaşadığı ‘müfettiş bekleme’ sürecindeki koşturmacaya çok benziyordu ama bunun Kilise’deki yansıması daha çok, kutsallık açısından yetersiz olduğundan kuşkulanılan insanları yakalamak ve onları yüz ayrı dâhiyane yöntemle öldürmek şeklinde oluyordu. Bu, gerçekten popüler olan çoğu dinde, insanın dindarlık seviyesini ölçmek için güvenilir bir yöntem olarak sayılır ve böyle dönemlerde genellikle, ulusal kızak kaydırma yarışmasında görülebileceğinden bile daha fazla miktarda ahlaki *kayma* olduğunun ilan edilmesi eğilimi görülür. Ve sapkınlığın, kökü ve dalıyla ve hatta koluyla, bacağıyla, gözüyle ve diliyle birlikte

sökülmesi gerektiğine; temiz bir sayfa açılmasının şart olduğuna inanılır. Sayfayı temizlemek için de genellikle kan kullanılır.

Ve gün geldi; Büyük Tanrı Om, Seçilmiş Kişi Brutha'ya kelâmını bahşetti:

“Şişşt!”

Brutha, çapalama işinin ortasında durdu ve Tapınak bahçesinde çevresine bakındı.

“Pardon?” dedi.

Baharın başları, güzel bir gündü. Dua çarkları dağ rüzgârlarında neşeyle dönüyordu. Arılar fasulye çiçeklerinin içinde aylıklık ediyor ve çok çalışıyormuş izlenimi vermek için hızla uçuşuyordu. Çok yükseklerde, yalnız bir kartal halkalar çiziyordu.

Brutha omuzlarını silkti ve kavunlara geri döndü.

Ve Büyük Tanrı Om, Seçilmiş Kişi Brutha'ya kelâmını bir daha bahşetti:

“Şişşt!”

Brutha duraksadı. Evet, hiç yoktan biri onunla kesinlikle konuşmuştu. Belki de bir iblisti. Çömezlerin üstadı Nhumrod Bira-der iblisleri dilinden düşürmezdi. Kirli düşünceleri ve iblisleri. Onlar birbirlerini beslerdi. Ve ibislere yakalanmanın eşiğinde olduğu hissi Brutha'yı huzursuz ediyordu.

Yapılacak tek şey kararlı olmak ve Dokuz Temel İlke'yi tekrarlamaktı.

Ve Büyük Tanrı Om, Seçilmiş Kişi Brutha'ya kelâmını bir kez daha bahşetti:

“Sağır mısın evladım?”

Çapa, sıcaktan pişmiş toprağa çarptı. Brutha hızla döndü.

Arıları, kartalı ve bahçenin uzak ucunda, bir gübre yığınına dalgın dalgın tırmıklamakta olan Lu-Tze Birader'i gördü. Duvarlardaki dua çarkları güven verici bir biçimde dönmekteydi.

Brutha, Ishkible Peygamber'in cin çıkarmak için yaptığı hareketi yaptı.

“Arkama geç iblis!” diye mırıldandı.

“Arkadayım zaten.”

Brutha yavaşça döndü. Bahçe hâlâ boştu.

Brutha kaçtı.

Pek çok hikâye, başlangıcından çok uzun zaman önce başlar aslında. Brutha'nın hikâyesi de doğumundan binlerce sene önce başlamıştı.

Dünyada milyarlarca tanrı vardır. Ringa yumurtaları kadar çokturlar. Bunların birçoğu görülemeyecek kadar küçüktür ve hiç kimse onlara tapınmaz; en azından, bakteriden daha büyük olan hiç kimse. (Ki zaten bakteriler de ibadetlerini asla tam yapmaz ve pek fazla mucize talep etmez.)

Onlar küçük tanrılardır; iki karınca patikasının kesiştiği kavşakların ruhları, çimen köklerinin arasındaki mikro iklimlerin tanrıları... Çoğu da o şekilde kalır.

Çünkü inançtan yana fakirlerdir.

Bazen, belki bir avuç kadarı, daha büyük şeylere dönüşebilir. Bunu herhangi bir şey tetikleyebilir. Mesela kayıp kuzusunu arayan bir çoban, küçük bir tanrıyı dikenli çalılıarın arasında bulur ve bir iki dakikasını ayırıp orada ne tür bir ruh varsa ona teşekkür etmek için küçük bir taş yığını oluşturur. Ya da tuhaf şekilli bir ağaç, bir hastalığın tedavisi ile bağdaştırılır. Veya biri, ıssız bir yerdeki kayanın üzerine bir sarmal deseni oyar. Çünkü

tanrılar her zaman inanca ihtiyaç duyar, insanlar da tanrıları ister.

Genelde iş burada kalır. Ama bazen, biraz daha ileri gider. Daha fazla taş eklenir, daha fazla kaya dikilir, eskiden ağacın olduğu o yere bir tapınak inşa edilir... Tanrının gücü artar, ona tapınanların inancı da tanrıyı bin ton roket yakıtı gibi gökyüzüne yükseltir. Bazıları için tek sınır gökyüzüdür.

Ama bazıları için, o bile değildir.

Nhumrod Birader yalın hücresinin mahremiyetinde kirli düşüncelerle güreşmekteyken, çömez yatakhanesinden hararetli bir ses geldiğini duydu.

Brutha denen çocuk, yıldırım suretindeki Om heykelinin önüne kapanmış, titreye titreye bölük pörçük dualar geveliyordu.

O çocukta ürkütücü bir şeyler var, diye düşündü Nhumrod. Konuşurkenki bakışı falan... sanki... sizi *dinliyormuş* gibi.

Dışarı çıktı ve yere kapaklanmış haldeki delikanlıyı bastonunun ucuyla dürtükledi.

“Ayağa kalk çocuk! Gün ortasında yatakhane de ne işin var? Hmm?”

Brutha yerde upuzun yatarken dönmeyi başardı ve rahibin ayak bileklerini yakaladı.

“Ses! Bir ses! Benimle *konuştu!*” diye feryat etti.

Nhumrod nefes verdi. Ah. İşte bu, bildiği bir alandı. Sesler tam da Nhumrod’un uzmanlığına giriyordu. O da her zaman sesler duyardı.

“Ayağa kalk evladım,” dedi, biraz daha şefkatli bir sesle.

Brutha ayağa kalktı.

Nhumrod'un daha önce de yakındığı gibi, Brutha doğru düzgün bir çömez olabilmek için fazla büyüktü. Yaklaşık on yaş daha büyük. Bana yedi yaşından küçük çocuklar verin, derdi Nhumrod her zaman.

Ve Brutha bir çömez olarak ölecekti. Kurallar belirlenirken, Brutha gibi bir şey kimsenin aklına gelmemiştir.

Delikanlının kırmızı ablak yüzü, çömezlerin üstadına bakıyordu.

“Yatağına otur Brutha,” dedi Nhumrod.

Brutha hemen itaat etti. İtaatsizlik sözcüğünün anlamını bile bilmezdi. Ve bu, anlamını bilmediği bir dolu sözcükten yalnızca biriydi.

Nhumrod onun yanına oturdu.

“Şimdi, Brutha,” dedi, “doğruyu söylemeyen insanlara ne olur biliyorsun, değil mi?”

Brutha kızarak başını salladı.

“Pekâlâ. Şimdi bana duyduğun seslerden bahset.”

Brutha cübbesinin ucunu kıvrırdı.

“Tek bir ses gibiydi, üstat,” dedi.

“...tek bir ses gibi...” dedi Nhumrod Birader. “Peki bu ses sana ne dedi? Hmm?”

Brutha duraksadı. Şimdi düşününce, aslında ses pek bir şey söylememiştir. Yalnızca konuşmuştu. Nhumrod Birader'le konuşmak da zordu; adamın, gözlerini kısarak, konuşanın dudaklarına bakmak ve söylenenlerin son birkaç kelimesini neredeyse söylediği anda tekrarlamak gibi sinir bozucu bir alışkanlığı vardı. Bir de, tutunmazsa evrenin kaybolacağından korkarmış gibi, devamlı bir şeylere dokunurdu; duvarlara, mobilyalara, insanlara... Ayrıca o kadar çok tiki vardı ki, sıraya girmeleri gerekiyordu.

Kısacası Manastır'da elli sene hayatta kalmayı başarmış biri olarak Nhumrod Birader tamamen normaldi.

“Şey...” diye başladı Brutha.

Nhumrod Birader sıska elini kaldırdı. Elindeki açık mavi damarlar görülebiliyordu.

“Ruhani insanların işittiği yalnızca *iki* tür ses olduğunu da biliyorsundur eminim,” dedi çömezlerin üstadı. Tek kaşı seğirmeye başladı.

“Evet üstat. Murduck Birader bize anlatmıştı,” dedi Brutha uysallıkla.

“...bize anlatmıştı. Evet. Bazen, sonsuz bilgeliğiyle uygun gördüğü zaman, Tanrı, seçtiği bir kişiyle konuşur ve o kişi büyük bir peygamber olur,” dedi Nhumrod. “Şimdi, senin de kendini o kişilerden biri saymadığına eminim? Hmm?”

“Hayır üstat.”

“...üstat. Ama *başka* sesler de vardır,” dedi Nhumrod Birader, sesi şimdi hafifçe titreyerek, “baştan çıkarıcı, tatlı dilli, ikna edici sesler. Değil mi? Her zaman, bizi hazırlıksız yakalamak için bekleyen sesler?”

Brutha rahatladı. Bu tanıdık bir konuydu.

O türden sesleri bütün çömezler bilirdi. Fakat o sesler normalde oldukça dolaysız konuşurdu; örneğin geceleyin yapılan faaliyetlerinin nasıl da tatminkâr anlar yaşattığı ya da genel olarak tüm kızların ne kadar da çekici olduğu gibi konulardan bahsederlerdi. Ve bu, mesele sesler olduğunda, çömezlerin gerçekten de tam anlamıyla çömez olduğunu gösteriyordu; zira onlarla karşılaştırıldığında Nhumrod Birader'in işittiği sesler, eksiksiz bir oratoryoydu. Bazı cüretli çömezler, Nhumrod Birader'i sesler hakkında konuşturmadan hoşlanırdı. Adamlarla konuşmanın tam

bir *eğitim* olduğunu söylerlerdi; özellikle de ağzının köşelerinde beyaz tükürükler belirdiğinde.

Brutha dinledi...

Nhumrod Birader çömezlerin üstadıydı ama çömezlerin *tek* üstadı değildi. O yalnızca Brutha'nın da dâhil olduğu grubun üstadıydı. Başkaları da vardı. Manastır'da onlardan kaç tane olduğunu bilen birileri de vardı muhtemelen. Bir yerlerde, işi *her şeyi* bilmek olan biri olmalıydı.

Manastır, Klatch çölleri ile Howondaland'ın ova ve ormanları arasındaki topraklarda kurulmuş Kom şehrinin yüreğini oluştuyordu. Kilometrelerce uzanıyordu. Birbirinin etrafında büyüyen ve yuvalarını aynı anda yapmaya çalışan bir milyon termit karıncasını dehşete düşürecek şekilde iç içe geçen tapınakları, kiliseleri, okulları, yurtları, bahçeleri ve kuleleri vardı.

Güneş doğarken, Merkez Tapınak'ın otuz metre yüksekliğindeki bronz kapıları ateş gibi parlardı. Kanatlarının üstüne, kurşuna kakılmış altından harflerle Emirler yazılmıştı. Şimdiye dek beş yüz on iki emir yazılmıştı ve kuşkusuz bir sonraki peygamber de bunlara kendi emirlerini ekleyecekti.

Güneşten yansıyan parıltı, aşağıda Büyük Tanrı Om'un ihtişamı için emek veren on binlerce imanlıyı aydınlatıyordu.

Kaç kişi olduğunu muhtemelen *kimse* bilmiyordu. Bazı şeylerin, gerekli miktarı aşmamak gibi bir eğilimi vardı. Tarikatın başı olarak tek bir Çelebi olduğu kesindi ama. Ona Yüce İlam deniyordu. Altı başrahip vardı. Otuz da düşük İlam. Ve yüzlerce piskopos, diyakoz, yardımcı diyakoz ve rahip. Ve tahıl ambarrındaki sıçanlar kadar çok sayıda çömez. Ve zanaatkârlar, boğa yetiştiriciler, işkenceciler, tapınak bakireleri...

Hangi yeteneğe sahip olursanız olun, Manastır'da size yer vardı.

Hatta yeteneğiniz, yanlış türden sorular sormak ve erdem savaşlarını kaybetmekse bile yer vardı. Tabii o durumda yeriniz, arındırma fırınları ve Gizisyon'un adalet çukurları olurdu.

Burada *herkese* yer vardı. Ve herkes yerini bilirdi.

Güneş, Tapınak bahçesini kavuruyordu.

Büyük Tanrı Om, kavun sarmaşığının gölgesinde kalmaya çalışıyordu. Burada, bu duvarların arasında, bu dua kulelerinin ortasında muhtemelen güvendeydi ama yine de ne kadar dikkatli olsanız azdı. Şansı bir kez yaver gitmişti fakat bir kez daha yaver gitmesini beklemek, çok fazla şey istemek olurdu.

Tanrı olmanın sorunu, dua edebileceğiniz kimse olmayışydı.

Gübre küreyen adama doğru amaçlılıkla yürüdü ve epey zahmetten sonra, duyabileceği kadar ona yaklaştığına karar verdi.

Ve kelâmını bahşetti: "Hey! Sen!"

Yanıt gelmedi. İşitildiğini düşündüren tek bir şey yoktu.

Om öfkeden küplere bindi ve Lu-Tze'yi bir anda, cehennem en derin çukurundaki aşağılık bir solucana çevirdi...*ğini düştü*. Yaşlı adam huzur içinde gübre küremeye devam edince Om daha da kızdı.

"Sonsuzluğun şeytanları kemiklerini sülfürle doldursun! Hem de canlı canlı!" diye haykırdı.

Bu da pek bir şey değiştirmede.

"Sağır moruk," diye mırıldandı Büyük Tanrı Om.

Ya da muhtemelen, Manastır hakkında bilinecek her şeyi bilen biri *vardı*. Bilgi toplayan biri her zaman vardır ama bilgiyi,

sevdiği için toplamaz; bir saksığının parlak eşyaları, bir mayıs sineğinin dal ve taş parçalarını topladığı gibi toplar. Ayrıca her zaman, yapılması gereken ama kimsenin yapmadığı, hatta birçok kişinin var olduğunu bilmezden geldiği onca işi yapan biri de vardır.

İnsanların Vorbis'te fark ettiği üçüncü şey, boyuydu. Bir sekenden epey uzundu ve fasulye sırtı gibiydi; bir çocuk tarafından kil kullanılarak normal oranlarda yapılmış ve sonra da merdaneden geçirilmiş bir figüre benziyordu.

İnsanların Vorbis'te fark ettikleri ikinci şey, gözleriydi. Ataları, evrimleşerek kara gözlere sahip olmuş çöl kabilelerinden geliyordu. Fakat gözlerindeki karalık yalnızca gözbebekleri değildi, göz yuvarının neredeyse tamamı kapkaraydı. Bu da Vorbis'in nereye baktığını anlamayı çok güçleştiriyordu. Sanki retinasının altında bir güneş gözlüğü vardı.

Ama insanların Vorbis'te fark ettikleri ilk şey, kafatasıydı.

Diyakoz Vorbis özellikle keldi. Kilise papazlarının çoğu, atadır atanmaz, içinde bir keçi kaybedebileceğiniz saçlar ve sakallar uzatıyordu. Oysa Vorbis'in her yanı tıraşlıydı. Parlıyordu. Ve bu saç eksikliği, gücüne güç katıyor gibiydi. Tehditkâr biri değildi. Asla gözdağı vermezdi. Yalnızca, kişisel alanı bedeninden metrelerce uzağa yayılıyormuş ve yaklaşan kim olursa olsun, önemli işlerini kesintiye uğratıyormuş hissini veriyordu. Ondan elli sene daha kıdemli üstleri bile, Vorbis'in düşüncelerini yarıda kestikleri için mahcup olurdu.

Ne düşündüğünü bilmek neredeyse imkânsızdı ve zaten kimse de sormazdı. Bunun en aşikâr sebebi, Vorbis'in Gizisyon'un başı olmasıydı elbette. Ve Gizisyon'un görevi, yapılması gereken ve diğer insanların *yapmamayı* tercih ettiği onca işi yapmaktı.

O tür insanlara ne düşündüklerini soramazsınız. Zira size doğru çok yavaşça dönüp, “Seni,” diye yanıt verme ihtimalleri vardır.

Gizisyon’da sahip olunabilecek en yüksek merteye diyakozluktu. Kilise bu kuralı, bu mevkinin üyelerinin, çizmelerine* sığmayacak kadar büyümesi olasılığına karşı yüzlerce sene önce koymuştu. Ama herkes, Vorbis’in böylesi bir zihinle şimdiye kadar kolaylıkla başrahip, hatta bir İam olabileceğini söylüyordu.

Ama Vorbis bu tür önemsiz meselelerle uğraşmazdı. Vorbis kaderini *biliyordu*. Tanrı bile bunu ona bizzat söylememiş miydi?

“İşte böyle,” dedi Nhumrod Birader, Brutha’nın omzunu okşayarak. “Eminim artık her şeyi açık seçik anlamışsındır.”

Brutha, belli bir yanıt beklendiğini hissetti.

“Evet üstat,” dedi. “Eminim anlamışsındır.”

“...anlamışsındır. Seslere her daim direnmek, senin kutsal görevin,” dedi Nhumrod, delikanlının omzunu sıvazlamaya devam ederek.

“Peki üstat. Direneceğim. Özellikle de bahsettiğiniz şeylerden birini yapmamı söylerlerse.”

“...söylerlerse. Güzel. Güzel. Bir daha onları duyarsan ne yapacaksın peki? Hmm?”

“Hemen gelip size söyleyeceğim,” dedi Brutha görevbilirlikle.

“...söyleyeceğim. Güzel. Güzel. Benim duymak istediğim de buydu,” dedi Nhumrod. “Bütün evlatlarıma aynı şeyi söylüyorum. Sakın unutma. Seni rahatsız edebilecek her tür küçük sorunla ilgilenmek için her zaman buradayım.”

* “Herkes-uyan-tek-boy, vidalarını-sık-yeter” cinsinden.

Terry Pratchett

KÜÇÜK TANRILAR

*“Tanrılar inanca ihtiyaç duyar,
insanlar da tanrıları ister.”*

Tanrılar nereden gelir? Ve nereye giderler?
DiskDünya’da bir sürü küçük tanrı vardır ve yaygın bir teoriye göre
tanrılar, *birileri onlara inandığı için* var olur, büyür ve gelişirler.
Bir tanrının, açlığını çektiği tek bir şey vardır: *inanç*.

*“Adalet olacak,” dedi Brutha.
“Adalet yoksa, hiçbir şey yok demektir.”*

Okuma yazma bilmeyen, aptal ama imanlı Brutha, insanlık tarihinin
en eski hikâyelerinden birinde başrole bürünüyor; hem de boyundan
ve kilosundan büyük işlere kalkışarak. Sırf hakikat uğruna...

Serinin on üçüncü kitabı *Küçük Tanrılar*, dinlerden ve savaşlardan
oluşan dünya tarihine ışık tutarak epik, fantastik, uçuk, yer yer
korkunç ama son derece realist bir hikâye sunuyor. Çünkü...

...Kaplumbağa Hareket Ediyor!

f DiskDunyaTurkiye t diskdunya_tr @ diskdunya

Deli

delidolu.com.tr

f t @ delidolukitap

ISBN: 978-605-2349-04-5



9 786052 349045